

FCI Standard
01.04.1996

Nr 217
(ORG 01.04.1996)

BAYERSK BJERGSCHWEISSHUND

(BAYERISCHER GEBIRGSSCHWEISSHUND)

Oprindelsesland: Tyskland

Anvendelse: Schweisshund.

Klassifikation: FCI Gruppe 6 (Støvere og Schweisshunde), Sektion 2 (Schweisshunde).
Med brugsprøve.

Historie:

Alle Leithunde og Schweisshunde nedstammer fra ur-jagthunden Bracken. Alle renracede Bracker har den mest fintmærkende næse for spor og fært, den største sporsikkerhed, meget udtalt villighed til at følge en fært, samt giver god hals på sporet under jagten. Oprindelig udtog man de mest pålidelige og sikre Bracker fra koblet og søgte med hundene i rem det tabte spor af det jagede vildt. Senere fremavlede man af de mest rolige og letførte Bracker *Leithundene* (kun trænet på naturligt, koldt spor fra ikke-anskudte dyr) og *Schweisshundene* (til søg på spor efter såret vildt, såkaldte "verdorbene Leithunde"). Ved indkrydsning af genetisk relativt nærtstående racer ved slutningen af det 18. og begyndelsen af det 19. århundrede opstod vore dages Hannoveranske Schweisshund. Efter revolutionen i 1848, altså efter sønderdelingen af de store revirer og de tidligere jagtformers afløsning af pürsch- og anstandsjagt og de samtidig forbedrede skydevåben, blev der brug for en hund til "arbejdet efter skuddet".

Navnlig i bjergrevirene kunne man - som specialiseret i det sikre remarbejde - ikke give afkald på halsgivning på sporet, vedholdenhed og vildtskarphed. Under sådanne forhold viste den Hannoveranske Schweisshund sig at være for tung. For at opnå de ønskede præstationer også i vanskeligt bjergterræn fremavlede baron Karg-Bebenburg, Reichenhall, efter 1870- den mere letbyggede og forædlede Bjergschweisshund, idet han krydsede Hannoveransk Schweisshund med røde bjerg-bracker. Efterhånden fortrængte disse hunde andre racer fra bjergrevirene, således at den Bayeriske Bjergschweisshund i dag er blevet den klassiske ledsager for erhvervsjægeren og skovfogeden. I 1912 grundlagde man "Klub für Bayerische Gebirgsschweisshunde" med hovedsæde i München. Det er den eneste anerkendte specialklub for Bayerisk Bjergschweisshund i Tyskland.

- Helhedsindtryk:** En helt igennem harmonisk, ret letbygget, meget mobil og muskuløs hund af middelstørrelse. Kroppen er noget længere end høj, og hæver sig noget bagtil. Benene må ikke være for lange. Hovedet bæres vandret eller noget løftet, og halen bæres vandret eller skråt nedefter.
- Temperament:** Rolig og ligevægtig; hengiven over for sin ejer og tilbageholdende over for fremmede. Der kræves en viljefast og selvsikker, uforfærdet og letført hund, som hverken er sky eller aggressiv.
- Hoved:**
- Skalle: Skallepartiet er forholdsmæssigt bredt og fladt hvælvet, med tydeligt afsat pande og godt udviklede øjenbrynsbuer. Nakkekuden er kun let markeret.
- Stop: Udpræget.
- Næse: Af god størrelse, ikke for bred, med godt åbne næsebor. Farve sort eller mørk rød.
- Næseparti: Ansat noget lavere end øjenhøjde, noget kortere end skallen. Passende bredt, ikke spidst. Næseryggen let hvælvet eller lige.
- Læber: Godt overhængende og middeltykke. Mundvigen ses tydeligt.
- Kæber, bid: Kraftige kæber med perfekt, regelmæssigt og komplet saksebid, dvs at den øverste række af fortænder uden mellemrum griber ned foran de underste, og at tænderne er stillet lodret i kæben. Med 42 sunde tænder jfr tandformlen. Tangbid er tilladt.
- Kinder: Kun moderat fremhævede.
- Øjne:** Klare, med opmærksomt udtryk. Hverken for store eller for runde. Mørkebrune eller noget lysere. Godt tilliggende, pigmenterede øjenrande.
- Ører:** Noget over middellange, men højst nående til næsen. De er tykke, ansat højt og bredt, afrundede nedadtil. De bæres hængende og tilliggende, ikke drejede.
- Hals:** Middellang og kraftig. Nogen løs halshud.

BAYERSK BJERGSCHWEISSHUND

Side 3 af 4

- Krop:** Overlinien er let stigende fra manke til bagpart.
- Manke: Kun lidt udpræget. Flydende overgang fra hals til ryg.
- Ryg: Kraftig og spændstig.
- Lænd: Forholdsmæssigt kort, bred, med meget kraftig muskulatur.
- Kryds: Lang og temmelig fladt forløbende.
- Bryst: Moderat bredt, med veludviklet forbryst. Brystkassen har ovalt tværsnit; den er dyb og lang, og ribbenene når godt bagud.
- Underlinie: Jævnt stigende bagud. Bugen er let optrukken.
- Hale: Middellang, når højst til haseleddet. Den bæres vandret eller let skråt nedefter.
- Lemmer:**
- Forpart:** Generelt: Set forfra er forbenene lige og parallelle. Set fra siden er de stillet godt ind under kroppen. Velvinklet forpart.
- Skuldre: Godt skråtliggende og tilbagelagte skulderblade med kraftig muskulatur.
- Overarm: Lang, med god og tør muskulatur.
- Albuer: Ligger tæt til kroppen, hverken ind- eller udadrejede.
- Underarm: Tør og lodret stillet. Kraftig benstamme med meget god muskulatur.
- Håndrod: Kraftig.
- Mellemhånd: Kun let fremadrettet.
- Forpoter: Skeformede, med godt hvælvede og tæt sluttede tæer. Trædepuderne er tilpas fyldige, solide, robuste og godt pigmenterede. Poterne er stillet parallelt og drejer ikke ind- eller udefter i stand eller under bevægelse. Kløerne er sorte eller hornfarvede.
- Bagpart:** Generelt: Kraftig knoglebygning; set bagfra lige og parallelle bagben. Bagparten er velvinklet.
- Overlår: Bredt og meget muskuløst.
- Knæled: Kraftigt.
- Underlår: Forholdsmæssigt langt, muskuløst og senet.
- Haseled: Kraftigt.
- Mellemfod: Kort, lodret stillet.
- Bagpoter: Skeformede, med godt hvælvede og tæt sluttede tæer. Trædepuderne er tilpas fyldige, solide, robuste og godt pigmenterede. Poterne er stillet parallelt og drejer ikke ind- eller udefter i stand eller under bevægelse. Kløerne er sorte eller hornfarvede.
- Bevægelse:** Jordvindende, med godt fremgreb og godt fraskub. Både i for- og bagpart er bevægelsen lige og parallel, let fjedrende.

BAYERSK BJERGSCHWEISSHUND

Side 4 af 4

- Hud:** Kraftig og stramt tilliggende.
- Pels:**
- Hårlag: Tæt, glat tilliggende, moderat ru, ikke særlig glansfuld. På hoved og ører er hårlaget mere fint; på bug, ben og hale er det længere og mere groft.
- Farve: Dybrød, hjortefarvet, rødbrun, rødgul, også grågul til lysblond; rødgrå som kronvildtets vinterpels, også flammert eller brindlet. På ryggen er grundfarven mest intens. Næseparti og ører er mørke. Halen er for det meste isprængt mørkere hår. En lille, hvid plet på brystet ("Bracke-stjerne") er tilladt.
- Størrelse:** Skulderhøjde for hanner: 47 - 52 cm,
tæver: 44 - 48 cm.
For hverken hanner eller tæver gives nogen tolerance over eller under disse mål.
- Fejl:** Enhver afvigelse fra de foregående punkter betragtes som en fejl, hvis betydning for bedømmelsen skal stå i nøje forhold til afvigelsens omfang.
- Alvorlige fejl:**
- Kødfarvet næse, ganske let under- eller overbid, partielt tangbid.
  - Meget løse øjenrande.
  - Udpræget hængeryg eller karperyg, meget fladribbet eller tøndeformet brystkasse.
  - Stærkt ud- eller indaddejede albuer, meget hasesnæver, kohaset eller hjulbenet bagstilling, både i stand og under bevægelse.
  - Hårlaget for fint eller tyndt, stærk farveafvigelse, sort med røde aftegninger.
  - Afvigende størrelse.
- Diskvalificerende fejl:**
- Svagt væsen.
  - Tydeligt under- eller overbid, krydsbid, manglende tænder (bortset fra P1).
  - Ektropion, entropion.
  - Medfødt haleknæk.
- Bemærk:** Hanhunde skal have to normalt udviklede testikler i pungen.

Standarden udgivet af FCI den 1 APRIL 1996

Oversættelsen godkendt af DKK's Standard Komité

MAJ 1996

□ □ □ NB! Denne udgave afløser standard udsendt af DKK i NOVEMBER 1991 □ □ □